

Cesvaines evaņģēliski luteriskās

Draudzes Vēstis

Nr.8 (11)

2011.gada 12. jūnijs – 3. jūlijs

GANĀ SLEJA

Draudzes gans Hanss Jensons

Vasarsvētki, Trīsvienības svētki un mūsu Kristības svētki - trīs turpmākās svētdienas.

Israēla tauta svinēja 50 dienas pēc Pasha (Lieldienas) to, ko mēs saucam par Vasarsvētkiem, jeb Pentakosts, kura vārds burtiski ir saistīts ar skaitli 50. Šajos svētkos viņi atcerējās bauslības došanu, bauslību, ko Mozus saņēma Sinajā, Horeba kalnā. Tie bija lieli svētki (tajos arī ietilpa ražas svētki), ko Israēla tauta pēc iespējas svinēja Jeruzalemē un tās templī. Tāpēc bija atkal daudz cilvēki no visa Israēla, un arī jūdi, kas nedzīvoja Israēla zemē, bija atnākuši.

Kad Vasarsvētku diena bija atnākusi, visi bija sapulcējušies vienā vietā; un piepeši no debesīm nāca rūkoņa, it kā stiprs vējš pūstu, un piepildīja visu namu, kur tie sēdēja, un viņiem parādījās it kā uguns mēles, kas sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem, un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt. (Ap.d.2:1-4)

Šis notikums ir Baznīcas dzimšanas diena. Svētais Gars darbojas baznīcā, lai mums dotu un lai mūsos uzturētu garīgo un mūžīgo dzīvi.

Trīsvienības svētki tiek svinēti svētdienā pēc Vasarsvētkiem, Vasarsvētku atsvētes svētdienā. Līdz ar to noslēdzas baznīcas pirmais pusgads, tā saucamais *svētku pusgads*. Jo pirmajā pusgadā ietilpst baznīcas lielākie svētki, proti, Ziemsvētki jeb Kristus piedzimšanas svētki, Lieldienas un Vasarsvētki jeb Svētā Gara svētki. Šie svētki ir notikumi, par kuriem mēs varam lasīt Bībelē. Trīsvienības svētki nav notikums līdzīgs augšminētajiem, bet gan *fakts par Dievu*, kas ir ļoti svarīgs un tāpēc ir nozīmīgi tos svinēt, jo mūsu Dievs ir trīsvienīgs Dievs. Mēs neticam uz kaut kādu nedefinējamu

Dievu, bet gan uz trīsvienīgo Dievu, kas ir atklājies mums kā Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Tāpēc arī dievkalpojuma liturģijā vairākas reizes mums tiek atgādināts par Dieva trīsvienību.

Mūsu kristības dažās baznīcās tiek īpaši uzsvērtas pirmajā svētdienā pēc Trīsvienības svētkiem galvenokārt tādēļ, ka mēs tiekam kristīti trīsvienīgā Dieva vārdā – Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, jo tā Dievs mums ir pavēlējis un Sevi atklājis kā Trīsvienīgo Dievu. Tagad, kad ir sācies otrais baznīcas pusgads, kurā vairāk tiek uzsvērtā mūsu garīgās dzīves augšana, ir dabiski, ka mēs sākam ar sākumu, ar **mūsu garīgo piedzimšanu** Svētajā kristībā, kurā mēs kā dāvanu saņemam Svēto Garu. Kristības ir mūsu piedzimšana no augšienes.

Kristības nav tikai ceremonija, bet garīgā dzīve, kas mums tiek dota. Ir svarīgi, ka mēs apzināties šo garīgo dzīves realitāti un to kopjam.

Ja esam kristīti, tad būtu vienlīdz dabiski svinēt savu kristības dienu kā savu dzimšanas dienu.

TEMATISKĀ DAĻA

Sagatavoja Astrīda Briede

/Izmantoti rekolekciju „Svētā Gara liesmas virs KATRAS galvas” materiāli./

Dzīvot Svētajā Garā

Dažkārt ir jautājums – kā var piepildīties ar Svēto Garu? Vai tas notiek, kad cilvēks tiek kristīts Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā? Vai kristībā viņam tiek kāds mazumiņš iedots, vai uzreiz tiek piepildīts ar Svēto Garu?

Svēto Garu mēs katrs saņemam kristību brīdī. To varētu salīdzināt ar cilvēku, kurš iestājas kādā skolā un pirms viņš to ir beidzis, viņu dēvē par skolnieku, neatkarīgi no tā, kurā klasē viņš iet. Viņš ir šajā skolā un pieder pie šīs kopības. No otras puses - viņš neko nav apguvis un nekādu pieredzi nav iekrājis.

Runājot par Svētā Gara pilnību, mums ir jārunā par pieredzes pilnību, kādu mēs iegūstam dzīvojot Svētajā Garā. Šī Svētā Gara vadītas dzīves pieredze citam ir lielāka, apjomīgāka, bet citam tādas nav, vai viņš ir tikai iesācējs tajā.

Svētā Gara pilnību var piedzīvot, bet to nevar izskaidrot. Tāpat kā nav iespējams izskaidrot iemiesošanās brīnumu – ieņemšanu no Svētā Gara. To var tikai piedzīvot.

Kristus mūsos dzīvo caur Svētā Gara pilnību mūsos, un tas

pārmaina mūs. Kā apustulis Pāvils saka: „Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus.” /Gal.2:20/

Kad mēs sakām, ka dzīvojam Svētajā Garā, tas nozīmē to, ka mēs dzīvojam Dieva Vārdā un sakramentos. Ja mēs novēršamies no tā, uz ko Dievs mūs pamudina vai māca savā Vārdā, mums nav jāsūdzas par to, ka mēs pazaudējam Svētā Gara liesmu. Lai mēs neapslāpētu Svēto Garu, mums ir jārealizē lietas, par kurām mēs esam absolūti pārliecināti, jo Rakstos tās ir nepārprotamas - 10 baušļi; Kalna svētības; svētīgāk ir dot, nekā ņemt; lai pietiek ar tik, cik ir pie rokas; nekrāt virs zemes, bet debesīs – t.i. atdot to, kas pieder virs zemes.

Tajā brīdī, kad mēs sākam revidēt savas pārlicības to realizēt, mēs revidējam Svētā Gara žēlastību piepildījumu sevī. Svētais Gars nāk, lai uzturētu mūs Dieva priekšā dzīvā ticībā. Cik mēs sevi aizveram pasaulei, tik Dievs mūs atver Debesu valstības mantošanai. Svētā Gara žēlastība cilvēku pilda proporcionāli viņa askētiskajai dzīvei. Jo vairāk cilvēks aizliedz sevi, jo vairāk Svētā Gara pilnību un žēlastību viņš sevī iemanto. Miesas aizliegšana ir viena no smagākajām lietām, bet nevar tuvoties Dievam, neaizliedzot sevi. Dieva Vārda uzņemšana, lūgšana, rīcība jeb svētdzīves prakse – šīm lietām ir jābūt katra kristieša dzīvē un pareizās proporcijās. To var salīdzināt ar koka mucu. Tu nevari to pieliet pilnu, ja pa kādu vietu viss izlīst. Savukārt, dievkalpojums ir aka, kurā mēs smeļam Svētā Gara žēlastību.

Bieži vien mūsu tuvākie cilvēki ir līdzekļi, atribūti mūsu dzīvē. Ļoti bieži lietas, ko gribam iegūt, vai situācijas, kuras gribam piedzīvot, vai apstākļi, kurus vēlamies izveidot, ir mērķi. Mums vajadzīgi cilvēki, no kuriem var pietiekami daudz dabūt, lai nokārtotu šīs lietas. Kad cilvēki kļūst par līdzekļiem un pret cilvēkiem izturas kā pret lietām, bet pret lietām izturas kā pret dārgiem partneriem, tas ir viens no iemesliem, kāpēc cilvēki nepiedzīvo Svētā Gara tuvumu, jo Svētais Gars šinī pasaulē ir dvēseļu dēļ un nevis šīs pasaules lietu, situāciju vai apstākļu dēļ. Šī pasaule priekš cilvēkiem, kas rūpējas par dvēseles pestīšanu, ir tikai vieta un līdzekļiem bagāta vide, lai sasniegtu vissvarīgāko un nozīmīgāko. Kad cilvēki vairs nav līdzekļi, lai kārtotu lietas pasaulē, parādās iespēja būt klāt Dieva Garam.

Kad bēdās nonācis cilvēks ir tikai problēma, kas izjauc manu komfortablu situāciju un man ir jātiek vaļā no tā, lai mani apstākļi uzlabotos, tad būs viens rezultāts, bet kad kāda cilvēka bēdas, apstākļi un situācija ir līdzeklis, kurā man parādīt žēlastību, tad izskatās atkal citādi – cilvēki kļūst par mūsu mērķi.

Dievs mūs dzīvē ved kopā ar cilvēkiem, kurus Viņš zina, ka mēs satiksim, jo mats no mūsu galvas nenokrīt bez Viņa ziņas. Tas nozīmē, ka tieši tie ļaudis, ar kuriem esam satikušies, kurus Dievs sūta mums ceļā, ir

mums vislielākā svētība un vislielākais rūdījums. Tieši caur viņiem nāk tas, ko Dievs grib mums dot. Ar Dieva ziņu mēs esam tur, kur mēs esam. Mūsu līdzcilvēki ir mūsu tuvākmīlestības mērķis, un lietas ir tikai līdzekļi un nekas vairāk. Bet dažreiz ir tā, ka cilvēki „ar zobiem” turas pie šīs pasaules lietām, bet cilvēkus maina kā līdzekļus. Tā rīkojoties, nav iespējams piedzīvot Svētā Gara pilnību. Ja mēs tuvojamies Dievam, lai arī kur mēs katrs nebūtu, mēs visi tuvojamies arī viens otram. Nav iespējams netuvoties otram, tuvojoties Dievam. Svētais Gars nāk, lai Kristus mīlestības liesmu uzturētu. Svētais Gars nāk, lai uzturētu mūs Dieva priekšā dzīvā ticībā. Viņš nāk un uztur mūs tuvākmīlestībā. Svētais Gars uztur mūs kā tīrus un cienīgus traukus. Svētais Gars mums tiek dāvināts ikreiz, kad mēs rūpējamies par sevi Dieva un tuvāko priekšā, atbilstoši Dieva prātam. Tas tad ir mirklis, kad mēs runājam par Svētā Gara pildīšanos mūsos.

INFORMĀCIJA

Ekskursija uz Dubultiem

26. jūnijā tiek plānota ekskursija uz Dubultu draudzi, lai apciemotu mūsu draudzes iepriekšējo mācītāju Ingu Dāboliņu. Lūdzam pieteikties līdz 19.jūnijam pie draudzes lietvedes Astrīdas Briedes, tel. 26673450

Vasaras svētceļojums

Varam ieplānot laiku no 18. – 24. jūlijam, lai dotos ikgadējā vasaras svētceļojumā uz Krimuldas baznīcu. Šogad izešana plānota no Trikātas. Tuvāka informācija sekos nākamajā avīzes numurā.

